

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

24 sierpnia

№ 78.

Rok 1928.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- Poz.: 690**—z dnia 30 czerwca 1928 r. o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska podinspektorów i inspektorów pracy 1910
- 691**—z dnia 12 lipca 1928 r. w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa 1912

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.: 692**—Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem. Spraw Wewnętrznych z dnia 11 sierpnia 1928 r. o utworzeniu urzędu budowy gmachów państwowych w mieście st. Warszawie. 1913
- 693**—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 13 sierpnia 1928 r. w sprawie wyznaczenia prowizorycznych kontyngentów cukru na czas od 1-go października 1928 r. do 30-go września 1929 r. 1914
- 694**—Spraw Wewnętrznych z dnia 23 sierpnia 1928 r. o przekazaniu Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy niektórych decyzj 1916

OBWIESZCZENIE MINISTRÓW

- Poz.: 695**—Rolnictwa, Skarbu i Komunikacji z dnia 23 czerwca 1928 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 24 marca 1928 r. wydanem w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie wprowadzania (przywozu) i przeprowadzania (przewozu) zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego, paszy objętościowej oraz niektórych przedmiotów z obszarów Związku Socjalistycznych Republik Rad, Łotwy i Litwy. 1916

690.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 30 czerwca 1928 r.

o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska podinspektorów i inspektorów pracy.

Na podstawie art. 16 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 590) oraz art. 11 i 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska podinspektorów i inspektorów pracy winni odpowiadać warunkom określonym w art. 6 i 7 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej, posiadać ukończone studia wyższe, o ile zaś chodzi o kandydatów na stanowiska inspektorów pracy, — również specjalne kwalifikacje, określone w art. 16 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy, odbyć co najmniej roczną służbę przygotowawczą (praktykę) w inspekcji pracy i złożyć egzamin, przewidziany niniejszem rozporządzeniem.

W wyjątkowych wypadkach mogą być dopuszczeni do służby przygotowawczej (praktyki) kandydaci, nie posiadający wymaganego wykształcenia, o ile zostaną od tego warunku zwolnieni w myśl art. 11 względnie art. 115 ustęp 1 ustawy o państwowej służbie cywilnej, względnie o ile chodzi o kandydatów na inspektorów pracy — w myśl art. 16 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o inspekcji pracy.

§ 2. Podania o dopuszczenie do służby przygotowawczej należy wnosić do władzy, powołanej do mianowania.

Do podań mają być dołączone: metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dowód ukończenia wymaganych studiów oraz dokładny życiorys.

Przed przyjęciem do służby przygotowawczej władza, powołana do mianowania, zasięga opinii lekarza urzędowego co do stanu zdrowia kandydata.

§ 3. Służba przygotowawcza trwa zasadniczo rok. W czasie tej służby kandydat winien zapoznać się z czynnościami, wchodzącymi w zakres inspekcji pracy, jako też czynnościami kancelaryjno - biurowymi.

O wyniku służby przygotowawczej orzeka na podstawie sprawozdania bezpośredniej władzy służbowej kandydata Minister Pracy i Opieki Społecznej na wniosek Głównego Inspektora Pracy.

Sprawozdanie bezpośredniej władzy służbowej winno zawierać ocenę pilności i uzdolnienia kandydata oraz jego zachowania się w służbie i poza służbą.

W razie ujemnego wyniku służby przygotowawczej może Minister Pracy i Opieki Społecznej zwolnić kandydata ze służby lub orzec przedłużenie

służby przygotowawczej, jednak najwyżej na przeciąg dalszych dwóch lat. Jeżeli ponowna ocena wypadnie ujemnie, należy kandydata zwolnić ze służby.

§ 4. Po ukończeniu pierwszego, a przed upływem trzeciego roku służby przygotowawczej z dodatnim wynikiem winien kandydat poddać się egzaminowi. W razie niepoddania się egzaminowi w ciągu trzech lat od wstąpienia do służby należy kandydata zwolnić ze służby.

Podania o dopuszczenie do egzaminu należy wnosić w drodze służbowej do Ministra Pracy i Opieki Społecznej, który orzeka o dopuszczeniu kandydata do egzaminu, przyczem wyznaczenie terminu egzaminu następuje na wniosek Głównego Inspektora Pracy.

§ 5. Komisję egzaminacyjną ustanawia się przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego, względnie jego zastępcy, i czterech komisarzy egzaminacyjnych, względnie ich zastępców, mianowanych na przeciąg lat 2 przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej na wniosek Głównego Inspektora Pracy. Co najmniej jeden z członków komisji powinien posiadać ukończone studia prawnicze.

§ 6. Przewodniczący kieruje egzaminem, oznacza kolejność egzaminowania i ma prawo zadawania pytań ze wszystkich przedmiotów. Komisarzom egzaminacyjnym przysługuje prawo egzaminowania tylko z tych przedmiotów, do których zostali powołani. Podział przedmiotów egzaminu pomiędzy poszczególnych komisarzy egzaminacyjnych przeprowadza przewodniczący komisji egzaminacyjnej.

§ 7. Egzamin jest pisemny i ustny.

Egzamin ustny winien odbyć się najpóźniej w terminie trzydniowym po pisemnym.

§ 8. Egzamin pisemny polega na opracowaniu jednego lub dwóch tematów wybranych przez komisję egzaminacyjną na wniosek poszczególnych egzaminatorów.

Przedmiotem wypracowania ma być rozstrzygnięcie jednej lub dwóch spraw z dziedziny inspekcji pracy na podstawie aktów.

Przy wyborze tematu winna komisja baczyc na to, aby kandydat o średnim uzdolnieniu mógł opracować zadania w przeciągu sześciu godzin. Egzamin nie może trwać dłużej niż osiem godzin.

Egzamin pisemny odbywa się w lokalu urzędowym pod nadzorem jednego z członków komisji lub innego wyznaczonego urzędnika.

Kandydat winien mieć możliwość korzystania ze zbioru ustaw i rozporządzeń. Wszelka inna pomoc, w szczególności porozumiewanie się kandydatów między sobą lub z innymi osobami jest niedopuszczalne.

Kandydat po ukończeniu wypracowania przed opuszczeniem lokalu urzędowego oddaje je urzędnikowi sprawującemu nadzór, który stwierdza na wypracowaniu czas rozpoczęcia i ukończenia wypracowania.

wania i zabezpiecza opracowanie przez opieczętowanie.

Egzamin pisemny może się odbywać równocześnie z kilku kandydatami.

§ 9. Egzamin ustny obejmuje następujące grupy:

A. Grupa ogólna.

Obowiązujące prawo państwowe (polityczne) ze szczególnem uwzględnieniem ustawy konstytucyjnej;

obowiązujące ustawodawstwo administracyjne ze szczególnem uwzględnieniem działu inspekcji pracy;

ustrój i zakres działania władz i urzędów państwowych i samorządowych;

przepisy prawa cywilnego i karnego, materialnego i proceduralnego, których znajomość jest niezbędna w praktycznym urzędowaniu podinspektorów i inspektorów pracy;

przepisy o państwowej służbie cywilnej.

B. Grupa specjalna.

Prawodawstwo o ochronie pracy w Polsce;

prawodawstwo o ubezpieczeniach społecznych w Polsce;

technika zabezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków przy pracy;

higiena przemysłowa i zawodowa;

ogólne wiadomości o przemyśle mechanicznym, górniczym i chemicznym;

kwestja społeczna w Polsce i na zachodzie (prądy i kierunki społeczne, związki zawodowe, statystyka pracy, emigracja, opieka społeczna).

Szczegółowy program egzaminu ustali Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Minister Pracy i Opieki Społecznej na wniosek Głównego Inspektora Pracy może zwolnić od egzaminu z poszczególnych przedmiotów tych kandydatów, którzy wykazą, że przedmioty te wchodziły w zakres ich studjów i że złożyli z nich przepisane egzaminy.

Egzamin ustny odbywa się z każdym kandydatem z osobna i nie może trwać dłużej niż dwie godziny.

§ 10. Jeżeli komisja egzaminacyjna uzna wypracowanie pisemne jednomyślnie za nieudatne, uważa się egzamin za niezłożony i bez egzaminu ustnego oddala się kandydata ze stopniem „nieodstatecznie”. W przeciwnym razie po odbyciu egzaminu ustnego stwierdza się wynik egzaminu z równomiernem uwzględnieniem pisemnego i ustnego egzaminu.

Wynik egzaminu oznacza się stopniami:

1) „bardzo dobry”, jeżeli kandydat wykazał wybitną i bardzo dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych;

2) „dobry”, jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych;

3) „dostateczny”, jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające;

4) „nieodstateczny”, jeżeli wiadomości kandydata nie są wystarczające.

W razie nieodstatecznego wyniku egzaminu komisja oznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może być krótszy niż trzy miesiące, nie dłuższy zaś niż rok.

W razie ponownego nieodstatecznego wyniku egzaminu powtarzać nie wolno i należy kandydata zwolnić ze służby.

§ 11. Uchwały komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów i są ostateczne. Ostatni daje głos przewodniczący.

§ 12. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu pisemnego i pytania egzaminu ustnego, ocenę poszczególnych wypracowań i odpowiedzi, tudzież uchwałę komisji co do wyniku egzaminu.

§ 13. Na dowód poddania się egzaminowi otrzymuje kandydat świadectwo urzędowe, sporządzone według dołączonego wzoru.

Świadectwo ma być podpisane przez przewodniczącego komisji i komisarzy egzaminacyjnych oraz zaopatrzone pieczęcią Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 14. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalne diety i koszta podróży.

§ 15. Zwolnieni od egzaminu są kandydaci:

1) którzy wykazą, że już złożyli egzamin na podinspektora, względnie inspektora pracy, przed komisją egzaminacyjną przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów;

2) którzy zajmowali stanowiska inspektorów przemysłowych (względnie inspektorów fabrycznych) w b. państwach zaborczych i posiadają przynajmniej roczną służbę w inspekcji pracy w Państwie Polskiem.

§ 16. Inspektor, względnie podinspektor pracy, mianowany do odwołania (prowizorycznie), na wypadek zamiaru mianowania go na stałe może być zwolniony od służby przygotowawczej, jeżeli przesłużył przynajmniej jeden rok w inspekcji pracy, winien być jednak poddany egzaminowi praktycznemu według postanowień niniejszego rozporządzenia, o ile do niego nie znajdują zastosowania przepisy § 15 niniejszego rozporządzenia.

Przepis powyższy stosuje się analogicznie do pracowników kontraktowych.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązujące dotychczas przepisy, wydane w przedmiocie, unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Załącznik do § 13 rozp. Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1928 r. (poz. 690).

L. protokołu egzaminacyjnego.....

Ś W I A D E C T W O.

Pan
(charakter służbowy)
poddał się w dniach..... 192... r. na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr....., poz.....) egzaminowi praktycznemu na stanowisko..... pracy i złożył go z wynikiem.....

Warszawa, dnia.....19... r.

Komisja Egzaminacyjna przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej

Przewodniczący Komisji:

(Pieczęć)

Komisarze Egzaminacyjni: #

691.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 12 lipca 1928 r.

w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) i art. 6 § 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa przez funkcjonariuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 711) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P.

Nr. 65, poz. 579), otrzymuje następujące brzmienie: „Diety ustala się jak następuje:

a) dla Prezesa Rady Ministrów, Marszałka Polski, Ministrów i Prezesa Najwyższej Izby Kontroli bez względu na państwo zagraniczne dol. am. 30;

b) dla funkcjonariuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), wojskowych zawodowych oraz wojskowych, wymienionych w art. 111, 112 i 113 wspomnianej ustawy, zależnie od grupy uposażenia i państwa zagranicznego:

1. Azja z wyjątkiem obszaru, wchodzącego w skład Turcji i Związku Socjalistycznych Republik Rad, Afryka, Ameryka i Australja.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	13
" "	V — VI	" "	11
" "	VII — IX	" "	9
" "	X — XII	" "	5
" "	XIII — XVI	" "	4

2. Wielka Brytania.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	11
" "	V — VI	" "	9
" "	VII — IX	" "	7
" "	X — XII	" "	4
" "	XIII — XVI	" "	3

3. Danja, Holandia, Norwegja i Szwecja.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	10
" "	V — VI	" "	8
" "	VII — IX	" "	6
" "	X — XII	" "	3
" "	XIII — XVI	" "	2,5

4. Turcja i Związek Socjalistycznych Republik Rad.

Grupa uposażenia	II — IV	dol. am.	9
" "	V — VI	" "	7
" "	VII — IX	" "	5
" "	X — XII	" "	3
" "	XIII — XVI	" "	2,25

5. Szwajcaria.

Grupa uposażenia	II — IV	fr. szw.	32
" "	V — VI	" "	27
" "	VII — IX	" "	21
" "	X — XII	" "	15
" "	XIII — XVI	" "	10

6. Niemcy.

Grupa uposażenia	II — IV	mk. niem.	28
" "	V — VI	" "	22
" "	VII — IX	" "	17
" "	X — XII	" "	12
" "	XIII — XVI	" "	8